

Jim v protidrogové kampani

K odlehčení tématu uvádím historku popsanou v knize *Nikdo to tu nepřežije* (J. Hopkins, D. Sugarman), text je přeložen z angličtiny.

Protidrogová liga *Do it now* dělala kampaň „Speed zabíjí“ a dělali minutové spoty se současnými hvězdami. Na setkání si své odbyl Alice Cooper, Grace Slicková, Frank Zappa a pak přišel na řadu Jim:

„Dobrý, dobrý. Takže my potřebujeme, abyste řekl: Mluví k vám Jim Morrison z Doors ...no a pak svými slovy sdělil, že speed zabíjí,“ vyzval reportér nervózně Jima. Jim se na okamžik zamyslel a pak svolil. „Je to zapnutý? Zkouška, zkouška.... No, a teď byste si to měl pustit zpátky, jestli to funguje. Nechceme přece, aby se to všechno odříkalo, a pak byste mohl zjistit, že jste prošvihl jedinečnou šanci“. Zkouška byla provedena, hlasitost nastavena. „Připraven, Jime?“ „Připraven.“ „Tak jedem.“ Jim si to vteřinku rovnal v hlavě a pak spustil: „Nazdar, vy malý prdelky, co zrovna posloucháte rádio, místo toho abyste psali úkoly. Mluví k vám Jim Morrison z Doors.“

Zástupce *Do it now* zastavil magnetofon. „Co to děláte?“ „Ještě jsem neskončil!“ „Prosím vás, Jime, budeme to mít za chvíli hotový, když budete mluvit k věci. A nezapomeňte, že je to veřejný vysílání.“ Jim pokyvoval. „Rozumím, rozumím. Tak já to zkusím, jo?“ Magnetofon se roztočil.

„Tak nazdar, hoši, co pořád děláte. Tady je váš starej kámoš Jim Morrison, zpívám s kapelou, co se jmenuje Doors. Možná jste o ní slyšeli. Udělali jsme pár písni, ale nikdy jsem je nedělal na speedech. Nakalenej ... to sakra jóóó...“

Zástupce společnosti vyčerpaně pravil: „Prosím vás, pochopte, co potřebujeme. I Frank Zappa si pomohl vtipem. Udělejte to taky tak ale zůstaňte seriózní.“ Jim vypadal, že rozumí. „Jo. Už to mám. Zapněte ten sráč. Teď to zmáknou. Slibuju.“

„Ahoj! Mluví k vám Jim Morrison z Doors. Jen chci říct, že píchat si speed není žádná sranda,

radši to šňupezte...“

„Stop!“ Reprezentant ligy ztuhl. V místnosti bylo ticho. „Co se stalo? Něco se nepovedlo?“ Muž jen potřásl hlavou. Jim se postavil a vzal ho za rameno. „Takto promiň, pojď, zkusíme to ještě jednou. Je mi to fakt líto. Teď vám to tam naservíruju. Fakt!“ Kotouče se daly do pohybu.

„Ahoj! Mluví k vám Jim Morrison. Nepíchejte si speed. Prokristapána, radši kuřte trávu.“

Zástupce zvedl zrak od stolu. „Myslím, že už je to lepší. Jen musíme změnit tu poslední větu.“

„Už přesně vím, co chcete,“ ujistil ho Jim. „Tak ještě jednou.“ Jim se opět představil a varoval, jak je píchání speedu nebezpečné: „Speed zabíjí husy. Když píchnete huse plnou dávkou, až do smrti bude plavat do kolečka.“

Zástupce *Do it now* ztratil všechnu trpělivost. Téměř plakal. Jim ho konejšil: „Počkejte, počkejte. Je mi to fakt líto. Já jsem si dělal srandu, teď už to udělám správně...Slibuju!“ „No nevím, Jime. Já s tím nemůžu zabít celý den,“ obával se zástupce. „Naposled,“ navrhl Jim. „Tak jo. Ale jestli to nenatočíme teď tak to balím.“ „Ne, teď to sjedem. Víte, co je to sjedem?“ Jim si držel mikrofon vzorně před ústy.

Nechal chvíli ticho a začal: „Ahoj. Mluví k vám Jim Morrison z Doors a musím vám říct jednu věc.“ Jim se usmál na reprezentanta. Ten mu úsměv s nadějí oplatil. „Nepíchejte si speed. Speed zabíjí. Prosím vás, nepíchejte si speed. Zkuste héro, jo, downy, barbituráty, trankvilizéry, sekanol ... jsou mnohem levnější a...“

Magnetofon sice pořád nahrával, ale reprezentant už byl na mašli. Vyskočil, hodil na sebe bundu, popadl magnetofon a vyrazil z kanceláře. Místnost burácela smíchem. Jim mluvil tak, aby z jeho proslovu nešlo nic použít. „Co se mu stalo?“ ptal se Jim. „Alice Cooper říkal, že kdyby někoho chytil, jak si píchá speed, vloupal by se k němu domů a oběsil mu štěnata. No a nic takového já jsem neřekl.“ Antidrogový vstup Jima Morrisona nadace *Do it now* nikdy nevysílala. *Krtek*

Nájezd 33

Dnešní Nájezd je věnovaný, jak se z loga nechá poznat, Jimu Morrisonovi, který měl v úterý výročí svého úmrtí. Je těžké popsat Jima, aniž by se nezmínila kapela The Doors, která díky jeho vizi vstoupila do historie rockové hudby, ačkoliv se považoval jen za básníka. Dokonce je těžké popsat Jima, aniž by nebyl cítit jistý magický nádech, který jeho osobnost i do dnešních dnů obklopuje. Ray Manzarek říká, že *Jim byl velice inteligentní a talentovaný kluk s velkým smyslem pro humor, jehož chování bohužel ovlivňoval alkohol a špatní „kamarádi“* (zdroj Wiki). No jak se s tím vyrovnat? Jim ve svém hledání své osobní spirituality stále představuje ideál, kterého i dnes málokdo dosáhne, proto je jeho postava tak fascinující i v současnosti. Nicméně jako bájný Íkaros svoji cestu ke svobodě nedokončil a to je třeba mít na paměti ohledně toho, kým Jim byl a co nám jeho odkaz zanechal. Jim žil rychle, velice rychle, protože toho hodně věděl, v knize *Nikdo to tu nepřežije* je historka,

kdy s kamarády řešili, na kolik let se asi každý psychicky cítí (bylo jim kolem 25ti), zatímco všichni se cítili na 18, Jim zachmuřeně řekl, že se cítí na 42. Osobně znám tyto pocity a myslím, že to byla jedna z těch chvilí, kdy byl Jim nejbliž sám sobě. *Krtek*

Hlas bubnů
znějící za prérií
uprostřed pouště
básník jedoucí na hadovi
pod zem
pod povrch vnímání
napospas jezdcí
jenž hledá svého koně,
dopřej si okamžik
nelezení sebe
nakonec dočkáš se
ještěřčího krále
vezme tě sebou
a budete se smát
marnému počínání
bezmocných lidí
není potřeba se vracet
oni to vědí
musí tě nechat jít
tam dál
kde oni nebudou
jen ty
se všemi králi
ve věčné oslavě.

Rogo 2.6.2012, takové malé utíkání za Jimem

Zprávičky

• 5-8.7. se v Boskovicích koná akce **Boskovice 2012**. Více na <http://www.boskovice-festival.cz/> je toho tam fakt hodně - kino, divadla, muzika, vernisáže - po celém městě. Vstup 590 Kč permanentka, lze nakombinovat i levnější.

• 4-8.7. se od středy v Meziříčku u Želetavy koná akce **Magorovo Vydří** - program: vizte Facebookové stránky, taky je tam toho hodně k vidění i slyšení. Vstup dobrovolný.

• Byli jste na nějaké skvělé akci? Napište nám o tom najezd@gmail.com.

Jim Morrison (8.12. 1943 – 3.7. 1971)

V úterý tomu bylo 41 let, kdy zemřel básník, zpěvák a textař Jim Morrison. O jeho osobě bylo natočeno několik dokumentů a i dva celovečerní filmy, takže co ještě dál o něm psát? Známe jej jako zpěváka kapely The Doors, ale sám sebe považoval za básníka, který hudbu bral jako médium pro svá sdělení. Jednou, když mu byly 4 roky, projížděl s rodiči po poušti kolem dopravní nehody, při které bylo zraněno několik indiánů a jeden z nich i na místě zemřel. Jim o té historce mluví, že duše toho indiána přešla do něj, což byl pro něj nejdůležitější zážitek života. Nicméně ani Jimovi rodiče tuto událost s nehodou nepotvrdili. Ale i tak to byl začátek jeho mystické cesty životem.

Ve škole Jim četl mnoho knih, dokonce takové tituly, které neznali ani jeho učitelé. Jim často u sebe doma hrál s kamarády hru, že si můžou vybrat libovolnou knihu z jeho knihovny a přečíst začátek libovolné kapitoly a on jim řekne, o které knihu se jedná. Vždy se trefil. Mezi jeho neoblíbenější spisovatelé patřil Nietzsche, Freud, Plutarcha, Rimbaud, Blake... V roce 1964 se přestěhoval do Los Angeles studovat filmařinu. Tam třeba zkoušel v aule univerzity hrát si s davovou psychózou, aby si potvrdil, o čem to Freud a Nietzsche psali. Když získal bakalářský titul, pro který si ani nepřišel, přesunul se na pláž Venice (v L.A. to bylo místo podobné k Haight-Ashbury v San Franciscu). Tam žil na střeše svého kamaráda a živil se konzumací fazolí a LSD. V létě 1965, pár dní po Dnu nezávislosti, došlo k osudovému setkání s Rayem Manzarekem, který ten rok promoval jako magistr. Během rozhovoru mu Jim ukázal své básně - byly temné, úplný opak ke stávajícímu trendu v rádiích. Proto se rozhodli založit kapelu, o jejímž názvu měl Jim jasno: The Doors (na základě Huxleyho knihy: Brány vnímání).

Jim byl jako zpěvák ostýchavý, nicméně se velice rychle učil, jak se má na pódiu chovat. Doors mapovali "odvrácenou stranu duše" a zároveň toužili pokořit hitparády. Což se jim v roce 1967 podařilo. Novináři viděli Jima jako "misionáře apokalyptického sexu" a "prokletého básníka".

Čím větší byla stage, tím víc se předváděl, tím hlasitěji deklamoval své básně. Byl první, kdo zkusil stage diving. A první, koho zatkli přímo na pódiu. Jak poznamenal Robby Krieger: „Morrison byl jediný frontman, který opravdu věřil tomu, co dělá. Nebyl to chlápek, co odpovídá svoje, a pak si doma sedne k televizi. Jeho život byl to, co předváděl při koncertě. Když jsme hráli, mohlo se stát cokoliv.“ Jim bral koncert jako rituál a nejbliž mu byla právě instinktivní živelnost, o které psával Nietzsche, neboli bakchanálie (párty boha Bakchuse-Dionýsa). To byl i způsob, jak Jim bral cestu hledání duchovna, což byl opak toho, co vyznávali ostatní členové Doors, kteří chodili na kurzy transcendentální meditace. To pro Jima nebylo, věřil, že jeho cesta má stejný cíl - osvobození, tak proč to měnit. Jim zkoušel jak říkával "hranice reality", což vyústilo v roce 1969 v incident v Miami (Dinner Key Auditorium), který byl velkou ranou v úspěchu Doors. Ačkoliv nebylo prokázáno, že Jim odhalil svůj penis, protože svědci obžaloby byly spojeny s policií nebo byli ve spojení s městskou radou, přesto byl Jim odsouzen k půl roku vězení. To byl zlom v Jimově vnímání, kdy začal narážet na hranice společnosti. Taky začal více pít, čímž ztloustl a navždy odložil kožené kalhoty. Dokonce i najaté lidi, kteří ho měli odnaučit pít, překecal a zatahl do hospody a kde je opil. Jim se začal stahovat se do ústraní (taky kvůli tomu, že po soudu v Miami rádia přestala Doors hrát a provozovatelé rušili nasmlouvané koncerty) a taky začal psát více básní. I koncerty dost trpěly, protože jim byl z toho všeho už moc unavený, ani na Woodstock nepřijel. Jim vydal několik sbírek The Lords, The New Creatures a An American prayer

(vše samonákladem). Na připravované album L.A. woman nahrál zpěvy a odjel na blíže neurčený čas do Paříže. Tam psal básně a překecával pouliční muzikanty, aby jej doprovodili při nahrávání

svých básní (vydáno na albu Lost Paris tapes). I tam nepřestával Jim pít a chodit za deštivých nocí ulicemi Paříže. 3. Července 1971, v rue Beautreillis, dům číslo 17 si po jedné takové noci Jim napustil poslední vanu.

Jeho přítelkyně Pamela Courson nechala Jimovo tělo ihned pohřbit v kruhu blízkých přátel na hřbitově Pere-Lachaise. Příčina smrti se nikdy řádně nevyšetřila – oficiálně: zástava srdce. Pamela umírá necelé 3 roky po Jimovi, též v 27 letech a celé tajemství o Jimově smrti si bere s sebou.

Doslov: Jim zemřel dřív, než nastoupil určený trest v Miami. V prosinci 2010 floridský guvernér Charlie Crist posmrtně zrušil Jimovi rozsudek na základě pochybností ve výpovědi svědků obžaloby.

Krtek

Čerpáno mj.: J. Švelch: Dveře mezi životem a smrtí

Autointerview:

Interview podle mne představuje novou uměleckou formu a interview se sebou samým je vrcholnou trestí kreativity. Člověk si sám klade otázky a snaží se na ně odpovědět. Ani spisovatel nedělá nic jiného, než že odpovídá na řetěz nevyslovených otázek. Je to podobné, jako když svědčíte u soudu. Svědecká lavice je oním zvláštním místem, na němž se snažíte vysvětlit, co se stalo, a popravdě si vzpomenout, co jste dělali. Jde o velice důležité duševní cvičení. Interview vám poskytne nejednu příležitost konfrontovat vlastní

mysl s kladenými otázkami a já si myslím, že právě tohle je podstatou umění. A taky vám dává šanci zbavit se vší vaty... Měli byste se snažit o jasný, přesný a konkrétní výraz... Hlavně žádné žvanění. Předky této formy jsou zpovědnice, debata a křížový výslech. Když v rámci interview něco řeknete, nelze to vzít zpátky. Je pozdě. Tohle s sebou nese silný existenciální náboj. Svým způsobem mě láká hra zvaná umění a literatura: mými hrdiny jsou umělci a spisovatelé.

Psát jsem chtěl odjakživa, ale vždycky jsem si představoval, že to bude mít cenu jenom tehdy, pokud se ruka chopí pera a začne se pohybovat sama od sebe, bez mého přičinění. Něco jako automatické psaní. Jenže nic takového u mě nefungovalo. Jistě, napsal jsem pár básniček. Tuším, že někdy v páté nebo šesté třídě vznikla báseň nazvaná "The Pony Express". To je první, na kterou si vzpomínám. Byla to taková baladická skladba. Ale nikdy jsem ji už nedal dohromady.

Na střední škole jsem napsal "horse latitudes". Tehdy i později na vysoké jsem si schovával spoustu sešitů. Když jsem skončil studia, tak jsem je z nějakého hloupého - nebo možná chytrého - důvodu vyházel... Do těch sešitů jsem si psal večer co večer. Na druhé straně je docela dobře možné, že kdybych je nebyl zahodil, nenapsal bych nikdy nic původního. Byly totiž konglomerátem toho, co jsem četl nebo slyšel, především výpisků z četby. Řeknu to takhle: kdybych se jich nezbavil, nebyl bych svobodný.

Skutečná poezie nic neříká - jen vybírá jednotlivé možnosti. A otevírá všechny dveře. Můžete si vybrat ty, které vám nejlépe vyhovují.

- - A právě to mě na poezii láká: že je tak trvalá. Dokud budou existovat lidé, budou si pamatovat slova a kombinace slov. Apokalypsu přežijí jen básně a písně. Nikdo si nedokáže zapamatovat celý román. Nikdo nemůže popsat film, sochařské dílo nebo obraz. Písně a básně však přetrvávají, dokud budou na světě lidské bytosti.

Pokud si mé básně kladou vůbec nějaký cíl, snaží se zachránit lidi před zjednodušujícím viděním a cítěním.

Jim Morrison, Los Angeles, 1969 - 71 (Wilderness, úvod)